Mağlup bir âşık

Fikriye sadece bir akraba, bir yardımcı gibi gösterilir. Oysa Fikriye, Mustafa Kemal'in geçmişiydi. Selanik'in o kaybedilmiş bahçeleri, çocukluğun o masum ikindileriydi. O, bir kadın değil, bir iklimdi Paşa için.

SEBAHATTİN ÇELEBİ, FRANKFURT

Tarih, zaferleri yazar. Mermer abideleri, imzalanan antlaşmaları, haritalara çizilen o kalın sınırları... Ama tarih, o sınırları çizen elin gece olunca, kandil ışığında nasıl titrediğini yazmaz. Bir adam düşünün. Harita başında dünyayı devirip yeniden kuruyor. Bir emriyle ordular Akdeniz'e akıyor, bir bakışıyla meclisler hizaya geliyor. Ama aynı adam, Çankaya'nın o ilk zamanlardaki kerpiç duvarları arasına sıkışmış odasında, başını ellerinin arasına alıp hayatımda yaptığım hatalardan biri de evlenmektir diyor.

Kime söylüyor bunu? Belki Kılıç Ali'ye, belki Salih Bozok'a. Ama aslında o an kendine söylüyor, kendi yankısına konuşuyor. İşte görüyorsunuz diyor, sesi biraz kırgın, biraz mahcup, ordular yönettim, meclisler yönettim, savaşlar yaptım, kazandım; ama bir kadını yönetemiyorum.

Mustafa Kemal. Bir efsane, bir dahi, bir başkomutan. Ama üniformasını çıkardığında, o sırmalı apoletleri, o ağır madalyaları portmantoya astığında, geriye sadece Mustafa kalıyor. Ve o Mustafa, iki büyük aşkın, iki büyük kadının, iki ayrı dünyanın arasında kalmış, cihanı fethetmiş ama kendi kalbini bir türlü fethedememiş bir mağlup aslında.

Fikriye: Eski zamanın buğusu

Hikâye hep biraz eksik anlatılır tarih kitaplarında. Fikriye sadece bir akraba, bir yardımcı gibi gösterilir. Oysa Fikriye, Mustafa Kemal'in geçmişiydi. Selanik'in o kaybedilmiş bahçeleri, çocukluğun o masum ikindileriydi. O, bir kadın değil, bir iklimdi Paşa için.

Milli Mücadele'nin o en karanlık, o en barut kokulu günlerinde, Ankara'nın o yokluk zamanlarında Fikriye oradaydı. Direksiyon Binası'nda, o köhne istasyon evinde, Mustafa Kemal'in öksürüğünü dinleyen, sönen düğmesini diken, yoktan var ettiği sofralarla ona bir ev sıcaklığı sunan oydu. Zübeyde Hanım'ın, o sert mizaçlı, kolay beğenmeyen Rumeli kadınının bile içine sinmişti Fikriye. Çünkü Fikriye,